

Kita rūšis

Kodėl nerūšiuoju šiukšlių?

Menininkas, rūšiuodamas šiukšles, kuria instaliacijas. O ką jau aš sukursiu?..

Todėl Kultūros ministerijoj dėstau kultūrą.

– Kultūra nebūna nei naujoji, nei politinė. O jei kultūrai reikia prierašo „naujoji“ – tai ne kultūra, o nepatvarūs junginiai, susidarantys maišant Europos pinigus su šiukšlėmis (žodžiais, garsais, daiktais...). Kultūrą nuo „naujosios“ lengvai atskirtume, jei nebijotume naudotis akim ir ausim.

Kartais girdime: kultūros politika. Patyčios! Kur yra politika, ten nebūna kultūros.

Tyčiodamiesi jie pasako net: „karo menas“. Bet joks kareivis, matęs išverstas žarnas, to nevadins menu. Generolai – ne kompozitoriai.

Vietoj kultūros nūnai patiekiami kultūros projektai. Ir nieko!

O jei restorane vietoj valgio jums patiektų valgio projektą?

Remti kultūrą... Tie griūvantys projektai neparemti nesilaikys? Bet kai sušluosim šiukšles, ten bus kultūringiau.

Jei kultūra yra kultūra – ramsčių jai nereikia. Ji pati remia žmogų ir dangų.

Remti reiktų politiką. Kai politika bus paremta, ji negrius ant žmonių.

Sustokime ir susivokime

Naujas klimato atšilimas numatomas balandžio mėnesį. Bet nereikia panikuoti. Prognozės rodo, kad spalį vėl atvės.

Ilgai manyta: jei daugiau teršime gamtą, žiemos bus šiltesnės. Tai nepasitvirtino. Galėsime teršti mažiau.

Visos laimingos šeimos panašios

Alyzas gyvena su Aliodija, turėjo du vaikus, ir nieko jiems netrūko.

Sykį Aliodija tarė:

– Sutikau kitą vyrą.

– Aš kasdien sutinku net po keletą vyrų, – nuramino

Alyzas. – O iš viso jų mūsų gamykloj gal trys šimtai. Prabėgo metai... Tėvai daug dirbo, vaikai daug valgė. Viskas buvo gerai.

– Ar dar sutinki tą vyrą? – paklausė Alyzas.

– To nebesutinku, – atsakė Aliodija. – Bet sutikau kitą.

– O aš vis tuos pačius, – dūsavo Alyzas. – Naujų darbdavys nebepriima.

Aliodija išvirė kopūstų. Prabėgo dar metai...

– Kažin, kaip tas vyras? – teiravosi Alyzas. – Gal numirė? – Gyvas, – šypsojo Aliodija. – Mes susitikinėjame. Alyzas irgi vyptelėjo, prisiminęs, kad ir pats susitikinėja su Aliodija: virtuvėj, tarpdury...

– Vadinas, tarp jūsų nieko rimto.

Dar norėjo pridurti, kad kur kas rimčiau, jei nebesutinki su žmogum...

Bet iš kiemo parbėgo vaikai, reikėjo su tais žaisti.

Baigiau su tuo

Kaip beprasmiškai leidau dienas, kai ieškojau gyvenimo prasmės...

Tikėjau: yra žodis – ir daiktas turi būti. Kažkas gi tą prasmę turėjo!

Bet jei paslėpė, tai nereikėjo? Gal radęs ir aš kur nukiščiau...
Lioviaus ieškot ir pradėjau gyventi.

Duobės prie stalo

Rašiau kaip visados: askdiubndurtsmjsodyudtrospaoaiayoz...

Pradėjęs niekada nežinau, kaip pabaigsiu, bet labai svarbu parašyti nuo a iki z. Paskui jau galima dailinti...

Džiaugiausi ryto sėkme... Net žmonai perskaičiau. O ta kad ims niurzgėt:

– Visą laik rusas, virusas, karas, maras... Rašyk kap žmuogus!

– Tai apie ką man rašyt?

– Apie meilę.

– Gera tema, – pritariu. – Buvau pamiršęs.

Palinkstu prie popieriaus: „Sykį viena lietuvaitė pamilo rusų kareivį...“

Maniškė budį už nugaros.

– Tučtuojau išbrauk rusą! – rikteli.

– Negaliu, – purtau galvą. – Ketvirtieji karo metai... Visur pilna rusų. Tą išbrauksiu – kitas išlįs.

– O kur lietuviai?

– Visi fronte... Šita lietuvaitė likus viena visam ūkyje, tai nieko keisto, kad įdarbino ten rusų belaisvį. Aišku, iš pradžių abu jaunuoliai žvelgė į kits kitą kaip natūralūs priešai, bet pamažu...

Įtarimai

Duonos kepalą, muilo gabalą padėjau lentynon – žiūrėjau, kas bus.

Nei po dienos, nei po kitos – nemaž nepabrangę. Taigi, produktai patys sau nekelia kainų.

Bet man kyla minčių...

Rudens rūkai galvose ir kitose žemesnėse vietose (3)

Dar svarbesnis šiais energijos taupymo laikais yra kitas egzistencinis klausimas:

– Kur važiuojame?

Keliuose tiek mašinų! Negali būti, kad visi žino, kur važiuoja. Deja, retas policininkas išdrįsta patrukdyt. Vairuotojas gi ne tik vairuoja – ir telefonu kalba, ir internete naršo...

O jei vienas kitas maždaug teisingai nurodys kryptį, to negana.

– Kodėl ten važiuojam? Kas bus, jei nenuvažiuosim?

Svarbu, kad vairuotojas imtų mąstyti: prie jūros esu buvęs, miške – irgi, darbe – nuobodybė, namuos tai seniai nieko naujo. Nebent krautuvėj kainos bus dar neregėtos...

Betikslį judėjimą stabdytų vizos. Vizą gautum tik įrodęs, kad reikalas rimtas. O rimti reikalai yra trys: gaisras, cunamis ir žemės drebėjimas.

Bet jei krautuvėj gaisras – ko ten skubėt?

Prisimenu, kai buvau jaunas vairuotojas, įvažiuavęs į žiedą, nebemokėdavau išvažiuot – taip ir sukdavaus, kol baigdavosi benzinas.

Šiandien sėdžiu namuos. Ar tiesiai važiuodamas būčiau toliau nuvažiuavęs?

Užtat ir sakau: jei negali nevažiuoti – sukis ratais. Galima tokius įrengt už miesto. Pagaliau, yra kažkokios žiedinės savivaldybės...

Žiedų valdovais visi mes galim būt!

Naujųjų išvakarėse ieškau senųjų vertybių Ieškau sveikatos

– Jaučiu didelį susirūpinimą, – skundžiuos.

Daktaras pasiklauso radijo.

– Tokie laikai, – ramina. – Europoj susirūpinimo šiemet išgauta daugiau nei seniau per dešimtmetį. Jungtinėse Valstijose atrasti neriboti susirūpinimo klodai. Vietom net Afrikoj trykšta susirūpinimo fontanai...

– Šitai susirūpinimas tik išmetamas į orą! – piktinuos.

– Saulės ir vėjo energijos taip pat ilgai nemokėjom panaudoti, – primena daktaras. – Bet jau greitai susirūpinimu bus varomi automobiliai, lėktuvai, laivai...

– O tankai?

– Susirūpinimą naudosim vien taikiais tikslais.

– O raketos su ribotu susirūpinimo užtaisų? Paukšt į

kremblių!.. Kai rusai susirūpins, gal Europa vėl ims gyvent nerūpestingai? Argi tai ne taikus tikslas?

Daktaras purto galvą.

– Susirūpinimas negali pažeisti rusų erdvės. Pagaliau rusų galvose net nėra sparnelių, kuriuos galėtų susirūpinimas sukt.

Išeinu dar labiau susirūpinęs, įkvepiu susirūpinimu persmelkto oro.

Tuoj sprogsiu iš susirūpinimo, ir gal tada...

Išeinu dar labiau susirūpinęs, įkvepiu susirūpinimu persmelkto oro.

Tuoj sprogsiu iš susirūpinimo, ir gal tada...